

1

Een aardvogeltje onder de grond



Wat moet je doen als je onder de grond naar een monster wilt zoeken?

Maikki wist het niet helemaal zeker. Ze kneep haar ogen tot

spleetjes en keek zo ver als ze kon in de schemerige tunnel met de wanden van mos. Van Grah was geen spoor te bekennen. Geen rond pluizig hoofd, geen woeste gele tennisballen, en ook geen plukje vacht met een kluit aarde. Het monster was gewoon weggerend.

Waarom had hij niet op Maikki gewacht? Had hij soms niet gezien dat ze achter hem aan de ondergrondse tunnel in was geglipt? Ze vond het maar vreemd.

Maikki klopte op de zak van de blauwe ochtendjas die ze droeg en fluisterde: 'Hallo. Ben je wakker? Geef antwoord. Zeg iets.'

De ochtendjas reageerde niet. Hij had nog geen woord gezegd sinds hij samen met Maikki onder de grond was verdwenen. Maikki was er vrij zeker van dat hij haar wilde jennen.

Maar waar bleef de poortwachter nou? Maikki wilde eigenlijk op de deur kloppen om hem te zeggen dat hij moest opschieten, maar de deur was verdwenen zodra de poortwachter hem had dichtgedaan. De deur was er gewoon niet meer. Het mos was aaneengegroeid; het leek alsof de deur was versmolten met de wand. Echt heel wonderbaarlijk.

En toch had Maikki daarnet nog aan de andere kant van de deur op de grond van de gezellige grot van de poortwachter gezeten en de bittere wortelbouillon opgeslurpt. De poortwachter was neuriënd door zijn kleine woning gewaggeld. Hij had allerlei voorwerpen in reistasjes gestopt, want hij had beloofd dat hij Maikki naar de monsters zou brengen. Maikki wist niet wat voor wezen de poortwachter nou eigenlijk was. Geen mens in elk geval, maar ook geen monster. Hij zag eruit als een gigantische vriendelijke rups die zijn eigen haren als een cape om zich heen droeg. Alleen zijn blote, bruingroenige

tenen piepten onder de harige zoom van de cape vandaan wanneer hij liep.

‘Nog even, dan is alles klaar. Nog even, dan vertrekken we,’ had hij in zichzelf lopen mompelen.

Hij had het vuur in de open haard uitgemaakt en een aantal kaarsen uitgeblazen. Blijkbaar had hij daarbij per ongeluk ook de laatste kaars gedoofd, want ineens was het pikkedonker geworden.

‘Dametje,’ had hij gemompeld. ‘Ik breng je naar de gang, daar is wat meer licht. Bovengrondse wezens kunnen niets zien zonder licht, nietwaar?’

Maikki had de zachte voetstappen van de poortwachter gehoord toen hij naar haar toe was geschuifeld en haar bij de schouder had gepakt.

‘Kom, leeuwerikje, ik wijs je de weg,’ had hij vriendelijk gezegd. Maikki had niets anders kunnen doen dan haar schaalteje met wortelbouillon op de grond zetten en achter de poortwachter aan naar de deur lopen, dwars door de aarde-donkere grot. Hij had de deur geopend en Maikki voorzichtig de gang in geduwd.

‘Hier is licht. Wacht hier op mij, precies op deze plek, dan verdwaal je niet! Ik kom er zo aan. En raak de lichten in de wand niet aan. Die bijten.’

Maikki had een angstige blik op de lichtjes geworpen die over de wand van mos kropen. Ze schenen afwisselend zwakker en feller; het leek wel of ze ademhaalden. De poortwachter had waarschuwend met zijn hoofd geknikt.

‘Blijf daar maar uit de buurt, zangvogeltje. Ze hebben verschrikkelijke tanden, die zijn als vuur. En daar waar die vurige tanden toeslaan, begint het te gloeien. Goed, wacht hier, ik kom zo terug.’

Toen was de deur van de grot met een dreun voor Maikki's neus dichtgevallen en verdwenen, en nu stond ze hier, in haar eentje, in de schemerige gang met een moswand waarin bijtende lichtjes ronddoelden. Of eigenlijk stond ze daar samen met de ochtendjas, die geen woord meer zei.

'Ochtendjas, joehoe,' fluisterde ze.

Ze stak haar hand in een van de zakken en ging verder: 'Ik heb een heel belangrijke vraag, hoor je me?'

Stilte.

'Ik weet dat je me hoort, sukkelesufkop! Oké dan, wat denk je: Grah heeft vast wel gemerkt dat ik mee naar binnen ben gegaan, toch? Hij weet toch wel dat ik hier ben?'

De ochtendjas gaf geen antwoord. Maikki ging verder: 'Als hij het niet heeft gemerkt, dan kan hij me toch in elk geval ruiken, hè? Monsters hebben immers een heel goede neus.'

De ochtendjas zei niets.

'Maar waar is hij nou eigenlijk? Waarom is hij me nog niet komen halen?' vroeg Maikki.

Geen reactie. Maikki slaakte een zucht.

'Doe niet zo oneerlijk. Dit is hartstikke belangrijk, besef je dat wel?'

De ochtendjas bleef zwijgen.

'Soms ben je gewoon hartstikke stom!'

Geen reactie.

'Zeg me dan in elk geval wanneer die poortwachter terugkomt. En of de monsters al ver weg zijn,' zei Maikki boos.

Het bleef stil in de tunnel. De ochtendjas gaf geen antwoord.

'Echt heel oneerlijk,' mompelde Maikki. 'Jij was degene die tegen mij zei: laten we gaan. En nu zijn we hier. Hartstikke oneerlijk.'

Daarna zei Maikki helemaal niets meer.

Ineens ging de deur in de wand open.

‘Hier sta je dus, bovengronds kind,’ zei de poortwachter vriendelijk.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Maikki.

‘Heel goed. En alles is gereed. Nu vertrekken we. Kijk eens wat ik heb gevonden voor je?’

De poortwachter had een pluizig bundeltje bij zich, dat hij teder in zijn armen hield.

‘Is dat een puppy?’ vroeg Maikki verbaasd.

‘Een wat? Nee, dat is je reiskostuum,’ antwoordde de poortwachter. ‘Hier, alsjeblieft. Maak maar open.’

Maikki nam het pluizige bundeltje van hem aan en liet het openvallen. ‘Het lijkt wel een kussensloop,’ zei ze terwijl ze de dikke, op mos lijkende stof streelde, die koel en zijdezacht aanvoelde.

‘Het is geen kussensloop, het is een heus schuilpakje. Die zie je niet vaak meer! Wanneer je dat aantrekt, zal niemand iets vermoeden,’ legde de poortwachter tevreden uit.

‘Wat vermoeden?’ vroeg Maikki.

‘Dat je een bovengronds wezen bent, zangvogeltje,’ ging de poortwachter geduldig verder. ‘Je kunt erin slapen, je kunt je erin verstoppen, als dat nodig is. Trek het maar aan!’

‘Ik heb al kleren,’ zei Maikki onwillig. ‘Ik krijg het warm als ik te veel kleren aantrek.’

De poortwachter keek kritisch naar de verfromfaaide ochtendjas die ze aanhad.

‘Misschien kun je dat blauwe kledingstuk daar uittrekken?’

Maikki keek verrast. Maar natuurlijk! Daar had ze helemaal niet aan gedacht. Ze zou de ochtendjas kunnen uitdoen. Misschien moest ze hem een beetje bang maken, dan zou hij wel spijt krijgen.

‘Goed idee,’ zei ze. ‘Ik trek deze ochtendjas uit en laat hem hier achter. Behalve als hij eindelijk eens antwoord geeft, natuurlijk.’

‘Antwoord geeft? Hoe dan?’ vroeg de poortwachter.

‘Tja, als ik dat eens wist!’ zei Maikki.

Ze gaf het schuilpakje terug aan de poortwachter. De klittenbandsluitingen van de ochtendjas gingen ruisend open, de ene na de andere, en de ochtendjas viel als een blauw bundeltje op de grond. Maikki keek er streng naar en zei: ‘Zo, dit is je laatste kans. Eén kort woordje, hoor je me?’

‘Ik begrijp het even niet,’ zei de poortwachter.

‘Ik ook niet.’ Maikki snoof. ‘Mag ik die pluisjurk weer terug? Ik kan nu wel proberen of ik hem pas.’

De poortwachter gaf haar het schuilpakje aan. Maikki draaide het alle kanten op, tot ze een opening vond waarlangs ze erin kon duiken. Het leek wel of het pak haar hielp bij het aantrekken. Haar handen vonden als vanzelf de juiste plek, haar hoofd glipte moeiteloos door de halsopening. Het pak voelde licht en luchtig aan en viel prettig om haar lichaam heen, als een warme omhelzing. Ze zag eruit als een sierkussen voor op de bank, maar dan eentje met een hoofd, handen en voeten.

De poortwachter knikte tevreden.

‘Je bent klaar. Nu breng ik het aardkind naar de monsters, zoals ik had beloofd.’

Maikki reageerde niet. Ze staaarde naar de ochtendjas. Ze wist bijna zeker dat hij nu zou opstaan en zich zou gaan gedragen zoals het hoorde, maar het blauwe bundeltje bleef roerloos en levenloos op de grond van de schemerige gang liggen.

‘Goed, zullen we dan maar?’ vroeg de poortwachter. ‘Mis-

schien wil je je blauwe kledingstuk meenemen?’

‘Nee. Het kan heel goed zelf lopen,’ antwoordde Maikki streng.

‘Zelf?’ vroeg de poortwachter verbaasd. ‘Kunnen bovengrondse kledingstukken zelf lopen?’

‘Ja. Als ze er tenminste zin in hebben,’ antwoordde Maikki. De poortwachter keek onzeker.

‘Is dat zo? Aha. Dat is mooi,’ mompelde hij. ‘Goed, zullen we dan gaan? Jouw kledingstuk loopt als het dat wil. En terwijl je loopt wordt de weg korter. Dat is wat ik altijd zeg.’

Maikki stond nog steeds roerloos op dezelfde plek.

‘Gaan we nog niet lopen?’ vroeg de poortwachter. ‘Ik denk dat het goed is als we nu gaan.’

‘Vooruit dan maar,’ zei Maikki.

Ze klonk een beetje bedroefd. De poortwachter knikte.

‘Heel goed. Deze kant op, leeuwerikje.’

Hij draaide zich om en liep met zijn wapperende harencape het schemerdonker van de tunnel in. Maikki wierp nog een laatste blik op het bundeltje stof op de grond. Toen draaide ook zij zich om, en in haar nieuwe pluisjurk slenterde ze achter de poortwachter aan, zonder nog achterom te kijken.



2

Bij de mierenhoop

‘Au! Wat een hoop muggen!’ riep Hilla geïrriteerd uit terwijl ze in haar nek sloeg. ‘Laten we naar huis gaan. Hier vinden we niets meer. De deur van de monsters is verdwenen, er is geen sleutel, en van Maikki is ook geen spoor te bekennen. Er zijn hier alleen maar muggen!’

‘Nog even,’ mompelde Kaapo terwijl hij de open plek in het bos, de varens en de rotswand bekeek. Hij zag de omgevallen boom naast de rots en het reusachtige wortelstelsel dat omhoogstak. Daarachter had de deur van de monsters gezeten. Nu was die verdwenen; er was niets meer te zien, zelfs geen klein scheurtje. Je had makkelijk kunnen geloven dat het allemaal maar een droom was geweest: de monsters die loeiden bij het licht van de vollemaan, de rotsdeur die knarsend openging, de rij monsters die dreunend naar binnen marcheerde en onder de grond verdween, op weg naar huis. Dat was toch zeker allemaal echt gebeurd? In elk geval waren de monsters nergens meer te zien. En o ja, Maikki was ook spoorloos.

In zijn ene hand hield Kaapo een pen en in de andere een geopend ringbandschriftje. Op de eerste pagina had hij in een keurig handschrift *Plan* geschreven, maar daarna stond er

niets meer in het schrift. Er was namelijk geen plan. Het was nog bezig zich te vormen in Kaapo's hoofd. Door de haast en het gebabbel van Hilla kon hij alleen niet goed nadenken. Hij had nog nooit eerder beseft hoeveel Hilla praatte. Nu Maikki er niet was, merkte je dat echt. Het was een wonder dat hij in zijn hele leven ook maar één gedachte helemaal had kunnen afmaken.

'Nee, nu! We gaan nu!' snauwde Hilla terwijl ze een paar muggen van zich af sloeg. 'We hebben overal gezocht en niets gevonden. Je moet weten wanneer je verslagen bent en dan iets anders bedenken. Bovendien heb ik overal jeuk. Ik heb wel eens gehoord dat als je vaak genoeg gebeten wordt, je koorts kunt krijgen. Ik mag nu niet ziek worden. Ik heb volgende week een voetbalkamp, snap je dat dan niet?'

Kaapo slaakte een zucht. Misschien had Hilla gelijk. In het bos was niemand, behalve Hilla, Kaapo en een miljoen muggen. Of misschien zwierven hier en daar nog een paar vrijwilligers rond die meehielpen bij de zoekactie die de politie had georganiseerd. Ze hadden naar een groot, onbekend wezen gezocht, maar natuurlijk hadden ze niets gevonden; de monsters waren immers onder de grond verdwenen, samen met Maikki.

'Oké dan. We gaan naar huis,' zei Kaapo moedeloos.

Zwijgend ploeterden ze dwars door de zee van muggen terug naar het bospad.

'Misschien mogen we van mama nog wel wat langer naar Maikki zoeken, als we dat vragen. Een etmaal is veel te kort,' zei Kaapo.

'Ik denk het niet. Waarom moest jij zo nodig tegen papa en mama zeggen dat wij weten waar Maikki is?' vroeg Hilla.

Kaapo haalde zijn schouders op.

‘Ze waren ontzettend bezorgd. Bovendien weten we toch in zekere zin waar ze is? Ze is achter de monsters aan gerend toen die onder de grond verdwenen, toch?’

‘Onder de grond is een vrij groot gebied,’ zei Hilla.

Ze wierp een blik op een dichtbegroeid sparrenbosje aan de andere kant van de open plek. Bewoog daar iets? Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Tussen de onderste takken flitste iets roods, iets wat zich heel gelijkmatig voortbewoog, bijna glijdend.



‘Wat nou weer?’ vroeg Kaapo.

‘Daarginds is iemand,’ antwoordde Hilla.

Kaapo verborg zich achter een stel varens. ‘Sst,’ siste hij. Hilla hurkte naast hem neer.

‘Wat is dat?’ vroeg ze.

‘Ik weet het niet. Iets groens,’ fluisterde Kaapo.

‘Volgens mij was het rood,’ fluisterde Hilla terug.

‘Nee hoor, groen,’ zei Kaapo.

‘Sukkel, het hele bos is een en al groen,’ reageerde Hilla.

Kaapo duwde de varens opzij om beter te kunnen zien.

Hilla loerde over zijn schouder mee. Hij gaf een duwtje tegen haar arm, maar Hilla had het al gezien: er gleden drie krijtwitte vrouwen met hoge knotjes tussen de bomen vandaan, recht op hen af. Eentje droeg een rode jurk, de tweede een groene en de derde een granietgrijze. Helemaal verstijfd staarden Kaapo en Hilla naar de bleke gezichten en de puntige neuzen van de vrouwen, die elk moment dichterbij hun schuilplaats tussen de varens kwamen.

Ze wisten natuurlijk wie de vrouwen waren: een soort ondergrondse heksen. Ze hadden er op de een of andere manier iets mee te maken dat de monsters boven de grond waren gekomen, maar Hilla en Kaapo wisten niet hoe of wat. De heksen waren vast en zeker op zoek naar de monsters. Ze hadden hier al vaker rondgestruind, en ze waren niet bepaald vriendelijk. De monsters waren natuurlijk nergens meer te vinden, en ook Hilla en Kaapo wilden liever niet door het drietal gevonden worden.



De heksen gleden steeds dichtër naar hen toe. De zomen van hun jurken bewogen niet; de vrouwen leken wel spoken. Ze maakten niet het minste geluid, geen enkel takje brak af onder hun voetstappen. Toen ze bij de open plek waren aangekomen, verspreidden de heksen zich. Ze leken naar iets te zoeken. Af en toe bukten ze zich naar de grond en draaiden ze met hun magere, bleke handen bosbessentakjes om. Ze vonden niets, en na een tijdje stopten ze met zoeken; ze draaiden zich om en gleden toen recht op de varens af waarachter Kaapo en Hilla zich verstopt hadden.

Hilla voelde de muggen om haar heen zwermen, maar ze durfde ze niet van zich af te slaan. Eerlijk gezegd durfde ze nauwelijks te ademen. Als de vrouwen in dezelfde richting verder liepen, zouden ze over maximaal tien seconden over Hilla en Kaapo struikelen.

Ineens bleef de vrouw in de rode jurk staan. Ze had iets op de grond zien liggen. De andere twee heksen gleden naar haar toe. Heel even stonden ze alle drie dicht op elkaar om de vondst te bekijken. Toen draaiden ze zich om en begonnen ze de andere kant op te glijden, schuin langs de varens naar een grote mierenhoop. Daar bleven ze staan. Kaapo en Hilla keken elkaar verbaasd aan.

De heks in de rode jurk stak haar hand uit en hield die boven de mierenhoop. Kaapo kneep zijn ogen tot spleetjes om te kunnen zien wat ze in haar hand had. De heks hield een klein voorwerp tussen haar vingers, en ineens beseftte Kaapo wat het was: de plug waarmee de monsters de rotsdeur hadden geopend! De heksen waren Kaapo en Hilla te snel af geweest.

De vrouw in de rode jurk boog zich voorover en legde de plug boven op de mierenhoop. De plug begon te bewegen toen de mieren hem oppakten. De heksen zetten een paar



stappen opzij en bleven toen even staan, alsof ze de boel in de gaten hielden. Toen draaiden ze zich om en verdwenen ze in het dichtbegroeide bos achter de mierenhoop. Binnen een paar tellen waren ze tussen de bomen gegleden en helemaal uit het zicht verdwenen.

‘Nog even,’ fluisterde Kaapo terwijl hij de muggen van zich af sloeg.

Hij kwam overeind en sloop geruisloos naar de mierenhoop. Hilla volgde hem zo stil als ze kon.

‘Hij is er niet meer,’ fluisterde Kaapo teleurgesteld. De plug is weg.’

‘Wat was het?’ vroeg Hilla.

‘Heb je dat niet gezien? De sleutel van de monsters,’ fluisterde Kaapo.

‘Echt waar? Waar is-ie nu?’ vroeg Hilla.

‘De mieren hebben hem meegenomen. Misschien is hij binnen in de mierenhoop?’

Hilla keek om zich heen.

‘Is dat ’m niet?’ fluisterde ze terwijl ze naar de rand van de open plek wees, heel dicht bij de bomen.

Inderdaad! De sleutel flitste tussen de takken door, vlak boven de grond, alsof hij pootjes had.

‘Wat zijn die mieren snel,’ zei Kaapo vol bewondering.

‘Maar niet zo snel als ik,’ siste Hilla.

‘Ga erachteraan!’ fluisterde Kaapo, maar Hilla was al onderweg.

Ze was snel, misschien wel het snelste meisje van het hele oostelijke deel van Helsinki, en binnen een paar tellen was ze bij de plug en stak ze haar hand uit om hem te pakken. Maar ook al was ze een geboren rover, deze keer was ze niet goed genoeg.

‘Au!’ gilde ze. Snel trok ze haar hand terug. ‘Die beesten bijten!’

‘Zo hard?’ vroeg Kaapo verbaasd. Hij was inmiddels ook naar haar toe gerend.

‘Au-au-au!’ jammerde Hilla, terwijl ze gepijnigd met haar vinger zwaaide. ‘Heb je gezien hoe ze me aanvielen? Ze hebben echt hele scherpe tanden. Mijn vinger bloedt bijna! Hoe kan een mier nou tanden hebben?’

Bezorgd keek Kaapo naar haar vinger. Natuurlijk kwam daar geen bloed uit, zoals hij al had vermoed. Maar de plug was verdwenen. Terwijl Hilla somber tegen haar vinger blies, keek Kaapo overal om zich heen.

‘Waar is de sleutel naartoe gerend?’ vroeg hij.

‘Daar gaat-ie. Bij de voet van die grote spar.’

Inderdaad. De plug schoot in hoog tempo bij hen vandaan. Kaapo had nooit geweten dat mieren zo hard konden lopen. Hij ging met grote sprongen achter ze aan, maar kwam te laat. Aan de voet van de spar verdween de plug in de grond. Hilla rende naar Kaapo toe.

‘Waar is hij?’ vroeg ze, nog steeds wapperend met haar vinger.

‘De mieren hebben hem daar mee naartoe genomen,’ antwoordde Kaapo terwijl hij op een scheur in de grond wees.

Hilla boog zich voorover.

‘O jee,’ zei ze.

De scheur leek een gewone, onschuldige spleet te zijn. Twee ononderbroken rijen mieren bewogen zich in de scheur: de ene rij de grond in, de andere omhoog.

‘Daar hebben die bijtmieren vast nog een tweede nest. Misschien is de plug hun avondeten,’ snoof Hilla.

‘Dat lijkt me niet,’ antwoordde Kaapo.

‘Hoezo?’

‘Het lijkt me dat de heksen de sleutel van de rotsdeur niet aan de mieren hebben gegeven om hem op te eten.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Hilla.

‘De heksen waren duidelijk op zoek naar die sleutel. Ze wilden hem per se vinden! Dan mikken ze hem daarna toch niet in een mierenhoop zonder dat er een goede reden voor is?’

‘Hm. En wat is die goede reden dan wel?’ vroeg Hilla.

‘Ik durf te wedden dat deze mierenhoop een soort postkantoor is. Dat je op die manier dingen naar onder de grond kunt sturen.’

Hilla gaf geen antwoord. Peinzend keek ze naar de rijen mieren en naar het kleine gat in de grond. Ze blies tegen haar vinger en knikte toen langzaam.

‘Dat zou kunnen. Laten we een kleine test doen,’ zei ze.

‘Wat voor test?’ vroeg Kaapo verbluft. Hilla was normaal gesproken niet erg geïnteresseerd in tests.

‘Geef me eens een bladzijde uit dat schriftje van je,’ zei ze.

Kaapo scheurde er een lege pagina uit en gaf die aan Hilla.

‘Oké. Leg uit. Wat gaan we nu doen?’ vroeg hij.

‘We gaan een bericht sturen aan Maikki. Geef me je pen,’ antwoordde Hilla.

Dat deed Kaapo, en Hilla legde het blaadje op een steen op de grond. Ze begon te tekenen. Af en toe prikte de pen door het dunne papier heen, maar Hilla tekende gewoon verder.

‘Wat wordt dat?’ vroeg Kaapo.

‘Ons gezin natuurlijk. Het moet iets zijn wat Maikki herkent.’

‘Hoe weet Maikki nou dat dat ons gezin is?’ vroeg Kaapo weifelend terwijl hij naar de vijf poppetjes keek die Hilla had getekend.

‘Het is nog niet klaar,’ mompelde Hilla, waarna ze bij een van de kinderen een pet op het hoofd tekende en bij een ander kind een boek onder de arm. Vervolgens tekende ze een ochtendjas die rechtop stond en het kleinste poppetje bij de hand vasthield.

Kaapo knikte onzeker. Misschien. Wie weet. Maikki was natuurlijk wel heel slim.

Hilla vouwde het papier op tot een klein vierkantje en legde het voorzichtig tussen de rijen mieren. Die renden er gewoon aan voorbij, alsof het hele blaadje niet bestond.

‘Misschien moeten we het naar die andere mierenhoop brengen?’ vroeg Kaapo.

‘Misschien,’ zei Hilla. ‘Maar ik durf het nu niet meer op te pakken. Die beesten bijten, weet je nog?’

‘Kijk nou,’ fluisterde Kaapo.

Een paar mieren liepen om het papiertje heen, alsof ze een afweging maakten. Ineens begon het blaadje te bewegen.

‘Daar gaat-ie,’ zei Kaapo.

Lichtjes schommelend kwam het blaadje los van de grond en in beweging. Het voegde zich bij de rij mieren die op de scheur af liepen. Binnen een paar tellen was het samen met de mieren onder de grond verdwenen.

Hilla floot zachtjes.

‘Ik denk dat we een weggetje de grond in hebben gevonden,’ zei ze. ‘Jammer alleen dat de ingang zo klein is.’